

Czytania: (Kol 1,21-23); (Ps 54,3-4.6 i 8); Aklamacja (J 14,6); Ewangelia (Łk 6,1-5)

W pierwszym czytaniu św. Paweł przypomina o darze, który otrzymaliśmy od Boga, którym jest pojednanie, Bóg wyszedł z inicjatywą i pojednał nas ze sobą przez śmierć swojego Syna, dając nam wszystkim udział w swojej Boskiej nieśmiertelności, bo to jest właśnie ta nadzieja, która płynie z Ewangelii. Bóg wyrwał ludzkość z ciemności szeolu, i zaprasza wszystkich do życia w światłości i w niebie, w swojej obecności. Paweł zwraca się do nawróconych z pogaństwa przypominając im, że byli obcy dla Boga, czyli żyli w sposób zupełnie obcy Bogu, i mieli też wrogie nastawienia w sposobie myślenia do wszystkiego co Boże, co później przeradzało się złe czyny. Pan Bóg zaprasza wszystkich do przemiany do życia, do pojednania, do przejścia ze stanu nieprzyjaźni do życia w przyjaźni z Bogiem. Pan Bóg przez Chrystusa i Ewangelię daj nam możliwość byśmy stali się święci, bez skazy i nienaganni przed Nim. Dlatego prosimy Pana, abyśmy trwali w wierze i przy Ewangelii ugruntowani i stateczni, bo one są podstawą dla naszej egzystencji i dają stabilność w życiu, w świecie pełnym chaosu, przeciwności, pokus.

W Ewangelii Jezus przypomina uczniom, że to zasady są dla ludzi, a nie ludzie dla zasad. Przepisy mają porządkować życie a nie czynić je ciężarem, dlatego czasem pewne przepisy, szczególnie gdy chodzi o zdrowie czy ratowanie życia, schodzą na drugi plan. Jezus przypomina też, że On jest „panem szabatu”. To Jezus określa to, co jest przekroczeniem szabatu, a co nie jest. Jezus jest tym, kto ustanawia reguły a nie faryzeusze czy uczeni w piśmie, bo oni przez lata ustanawiali reguły postępowania według własnego uznania, a nie koniecznie w duchu prawa Bożego czy po myśli Pana Boga.

o. Wiesław Jonczyk SJ